

**2007. március 7-én benyújtott kereset – Európai
Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság**

(C-136/07. sz. ügy)

(2007/C 117/20)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. Stövlbæk és R. Vidal Puig, meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- a Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság nem teljesítette a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló, 1988. december 21-i 89/48/EGK tanácsi irányelvből⁽¹⁾, valamint a 89/48/EGK irányelvet kiegészítve, a szakoktatás és szakképzés elismerésének második általános rendszeréről szóló, 1992. június 18-i 92/51/EGK tanácsi irányelvből⁽²⁾ eredő kötelezettségeit, a légiforgalmi irányítói szakmához való hozzáférést illetően,
- kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

- 1) A légiforgalmi irányítói szakmához való hozzáférésre és annak gyakorlására vonatkozóan Spanyolországban a 89/48/EGK irányelv alkalmazandó, mivel
 - a „légiforgalmi irányítói” szakma gyakorlásához Spanyolországban megkövetelt oklevelek, engedélyek és képesítések a 89/48/EGK irányelv értelmében vett „oklevélnek” minősülnek;
 - a légiforgalmi irányítói szakma Spanyolországban a 89/48/EGK irányelv értelmében vett „szabályozott szakmának” minősül.
- 2) Ennek ellenére a Spanyol Királyság nem fogadta el a 89/48/EGK irányelv átültetéséhez szükséges intézkedéseket a légiforgalmi irányítói szakma tekintetében.
- 3) A Bizottság szerint a Spanyol Királyság nem teljesítette a 92/51/EGK irányelvből eredő kötelezettségeit sem, mivel
 - a légiforgalmi irányítói szakmára a 92/51/EGL irányelvet kell alkalmazni; és
 - a Spanyol Királyság nem fogadta el a 92/51/EGK irányelv átültetéséhez szükséges intézkedéseket a légiforgalmi irányítói szakma tekintetében.
- 4) A közösségi légiforgalmi irányítói szakaszolgálati engedélyről szóló, 2006. április 5-i 2006/23/EK európai parlamenti és

tanácsi irányelv⁽³⁾ az említett irányelvnek megfelelően létrehozta a légiforgalmi irányítói szakaszolgálati engedélyek kölcsönös elismerésének rendszerét. Viszont a tagállamok számára az említett irányelv végrehajtására kijelölt határidő 2008. május 17-éig még nem jár le. Ebből következően ezen időpontig a 89/49/EGK és a 32/51/EGK irányelveket kell alkalmazni a légiforgalmi irányítói szakmához való hozzáférésre és annak gyakorlására vonatkozóan Spanyolországban.

⁽¹⁾ HL L 19., 16. o. (magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 337. o.).

⁽²⁾ HL L 209., 25. o. (magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 47. o.).

⁽³⁾ HL L 114., 22. o.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-259/02-264/02. és T-271/02. sz., Raiffeisen Zentralbank Österreich AG és társai kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2006. december 14-én hozott ítélet ellen az Österreichische Volksbanken-AG által 2007. március 8-án benyújtott fellebbezés

(C-137/07. P. sz. ügy)

(2007/C 117/21)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: az Österreichische Volksbanken-AG (képviselők: A. Ablasser-Neuhuber, R. Bierwagen és F. Neumayr ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága.

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

1. helyezze hatályon kívül a T-259/02 – T-264/02. és T-271/02. (1) sz. egyesített ügyekben hozott elsőfokú ítélet rendelkező részének 2. és 4. pontját, és
 - a. semmisítse meg a jogvita tárgyát képező – a COMP/36.571/D-1 kartell ügyben 2002. június 11-én hozott 2004/138/EK bizottsági – határozatot az első és a harmadik kifogással összhangban, amennyiben a határozat a fellebbező félre vonatkozik, vagy másodlagosan csökkentse a fellebbező félle szemben kiszabott bírságot a harmadik kifogással összhangban; vagy

- b. harmadlagosan, amennyiben a per állása nem engedi meg, hogy érdemben döntenem lehessen, utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz ismételt megfontolás és végleges ítélet meghozatala céljából;
2. kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát a jelen eljárás költségeinek viselésére, illetve amennyiben az ügyet visszatalálja az Elsőfokú Bírósághoz, bízva a költségviselésről való határozathozatalt e bíróságra.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező a következő fellebbezési jogalapokat terjeszti elő az Elsőfokú Bíróság ítélete ellen:

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a vállalkozások megállapodásainak vagy magatartásának a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásért való felelősségének értelmezésekor, és e feltételnek a jelen esetre történő alkalmazásakor. Tévesen alkalmazta a jogot e feltételnek a piacfelosztást illető relatív jelentőségével kapcsolatban; nem világos, hogy az Elsőfokú Bíróság milyen alapon utasította el azt az érvet, hogy a piacfelosztás kritériuma legalábbis erős bizonyító erővel bír a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatás fennállását illetően. A fellebbező továbbá kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a találgatók határon átnyúló hatását átfogóan értékelte, ahelyett hogy a Lombard-hálózat egyes találkozóit külön vizsgálta volna a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt esetleges hatásukat illetően. Az EK 81. cikk túlzott kiterjesztése, amely szerint amennyiben egy kartell valamely tagállam egész területére kiterjed, pusztán a jellegéből adódóan úgy kell tekinteni, hogy felelős a piacfelosztásért és hatással van a Közösségen belüli kereskedelemre, vagy legalábbis mindenesetre ez erősen feltételezhető, összeegyeztethetetlen e közösségi jogi rendelkezés alapvető értelmével.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem alkalmazta a forgalom beszámításának – a Bizottság és az ítélkezési gyakorlat által kialakított – feltételeit a decentralizált bankok piacrészesedései központi intézménynek történő beszámítására. Ezzel figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy a jelen ügyben mind a forgalom, mind a piacrészesedés beszámítása ugyanahhoz a lényegi kérdéshez kapcsolódik: a megengedhető bírság meghatározásához. Nincs érthető oka annak, hogy a forgalom, illetve a piacrészesedés beszámításának hasonló kérdését miért eltérő kritériumok alapján ítéli meg az Elsőfokú Bíróság. Azonban még amennyiben feltételezzük is, hogy a decentralizált bankok piacrészesedéseit beszámíthatóak a központi intézményeknek valami más alapon, mint ami a forgalom beszámítására alkalmazandó, az Elsőfokú Bíróság által kimondottan választott alap hibás és jogellenes.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen utasította el a fellebbezőnek az enyhítő körülmények figyelmen kívül hagyására vonatkozó kifogásait. Jogi értékelésében nem vette kellően figyelembe többek között azt a tény, hogy a fellebbező csekély szerepet játszott a kartell egészéhez képest, és nem volt szükség kényszerre a vizsgálat során, mivel a fellebbező önként együttműködött a Bizottsággal. A fellebbezőnek igen csekély volt a piaci részesedése, a többi bank nem hívta meg a belső körbe, és jelentősen kevesebb találkozón vett részt. E tényezőkkel – amelyekre a fellebbező hivatkozott, és amelyekből az enyhítő körülményekre lehet következtetni, – bizonyos mértékig egyáltalán nem tért ki az Elsőfokú Bíróság. Sem a Bizottság, sem az Elsőfokú Bíróság nem

teljesítette azon kötelességét, hogy az elé terjesztett tényekre kiterjen és azokat jogban való tévedés nélkül értékelje.

(¹) HL C 331, 29. o.

A Hof van beroep te Antwerpen (Belgium) által 2007. március 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Belga állam kontra N. V. Cobelfret

(C-138/07. sz. ügy)

(2007/C 117/22)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hof van beroep te Antwerpen (Belgium)

Az alapeljárás felei

Felperes: Belga állam

Alperes: N. V. Cobelfret

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Összeegyeztethető-e a különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adózgatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/435/EGK tanácsi irányelv (¹) 4. cikkével egy olyan szabályozás – mint amilyen a véglegesen adózott jövedelmek belga rendszere – amelynek alapján a figyelembe veendő osztlékok az anyavállalat adóalapjához első lépcsőben hozzászámításra kerülnek, a kifizetett osztlékok összege pedig egy következő lépcsőben a W.I.B. 205. cikkének (2) bekezdése alapján az anyavállalat adóalapjából csak annyiban kerül levonásra (95 %-ban), amennyiben az anyavállalatnak adóköteles nyeresége van, figyelembe véve, hogy az adózott jövedelmek végleges összegéből történő levonás ilyen korlátozása ahhoz vezet, hogy az anyavállalatnak a kifizetett osztlék után egy későbbi adózási időszakban adót kell fizetnie, ha nem vagy nem elégséges adóköteles nyeresége volt abban az adózási időszakban, amikor az osztlék kifizetésre került, de azt mindenképpen eredményezi, hogy az adózási időszakban keletkezett adójogi veszteséget jogosulatlanul elhasználják, és következésképpen az a kifizetett osztlékok összegének erejéig – amelyek adójogi veszteség hiányában 95 %-ban amúgy is mentesek lennének az adó alól – már nem átvihető?

(¹) HL 1990., L 225., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 147. o.